

nei, men jeg frygter for, at der kan komme et Nederlag for Demokratiet ved en saadan bestandig Strid, naar vi ikke engang ville bruge det Middel, som vi dog have i Grundloven til at prøve paa, for Fremtiden at affjære den Mulighed at man regerer ved provisoriske Finantslove. Vi have ikke brugt det; og hvorfor have vi ikke brugt det? Fordi vi tro, at Omstændighederne ere saadanne, at det ikke kan føre os til Seir; men saa er det Klogeste for Demokratiet under Forhold som disse at forholde sig noget imødekommende overfor dem, som vi ere nødt til at anerkjende have lige saa stor Indflydelse paa Finantsloven og Finantslovens Udgivelse som den, vi selv have, Den ærede Folkethingsmand for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) betegnede det som uheldigt og urigtigt, at man havde omtalt den midlertidige Bevillingslov. Det kan jeg ikke anerkjende. Jeg maa tilstaa, jeg hørte egentlig ikke heller Grunde derfor. Jeg troer, at det var blot saadan en Beflagelse og ligesom en lille Vrettesættelse, der blev givet dem, som vare fremkomne med denne Omtale, men det giver mig Anledning til at yttre mig med et Par Ord om den Maade, hvorpaa jeg har omtalt denne Lov. Jeg hører, at det er blevet opfattet af visse af mine ærede Kolleger her, som om jeg havde ment, at det var den rigtige Maade at fortolke denne Lov paa, at Regjeringen kunde efter den gjøre baade det One og det Andet. Nu er det min Mening, at det er aldeles ikke Noget, jeg vil blande mig i; men jeg har den Overbevisning, at Regjeringen, som er den, der fortolker og anvender Loven, vil gaa den Vej, jeg har sagt, og som jeg frygter, at den vil gaa. Saaledes skulle mine Udtalelser angaaende denne Lov og dens Følger betragtes, og enhver anden Forklaring af min Mening dermed maa jeg herved forud erklære for at være aldeles urigtig og ubegrundet. Jeg har nævnt, at Regjeringen efter denne Lov navnlig med Hensyn til Universitetet kan udrede alle de Udgifter, som staa paa det Lovforslag, der er Grundlaget for Anvendelsen af den midlertidige Lov undtagen den sidste Udgiftsbevilling, nemlig den til Dyrctidstillæget. Min Grund dertil er den, at Folkethinget selv ved at vedtage den Del af Budgettet den 14de Juni har i høert enkelt Punkt bevilget de selsomme Summer, som staa opførte til Udgift i Regjeringens oprindelige Forslag; der er ikke en af dem, hvori den er en Løddels Forandring undtagen den sidste Udgiftspost. Det Samme gjælder om alle Indtægtsposter undtagen den sidste, hvori der er den Forskjel, at Regjeringen foreslog et Tilskud af Statskassen af 136,000 Kr., medens Folkethinget den 14de Juni kun bevilgede et Tilskud af 50,000 Kr. Nu er det, jeg har sagt, at, naar den Lov vedbliver at gjælde til 31te Mars 1882, saa vil Regjeringen være istand til loyalt at afholde alle de Udgifter

paa Universitetsbudgettet, som staa i det Forslag, som foreligger fra Regjeringen, og som den ved den midlertidige Bevillingslov er berettiget til at afholde, hvorfra maa undtages den, jeg før nævnte, nemlig Dyrctidstillæget. Endvidere siger jeg, at, naar vi nu komme til Indtægtsfiden, kan der heller ikke reises Anse mod alle de Indtægtsposter, som Folkethinget selv har bifaldet ved Beslutningen af 14de Juni, og der vilde jo heller ikke godt kunne reises nogen Indvending imod, om den benyttede 50,000 Kr., som er det Beløb, man selv har anset for passende. Saa bliver altsaa kun de 86,000 Kr. tilbage; men naar de ere nødvendige til at gennemføre Folkethingets egen udtalte Billie med Hensyn til, hvilke Ting der skulde fremmes for de bevilgede Udgifter, vilde det være en utænkkelig Ting, at Regjeringen skulde kunne paadrage sig et Ansvar ved at bruge dette øvrige Beløb, som forresten rimeligvis ikke engang bliver saa stort, ialtfald et saadant Ansvar, at der skulde kunde blive Tale om, at man skulde indklage den for Rigretten i den Anledning. Jeg siger altsaa, at det er forekommet mig at være et meget uheldigt Skridt, at man lod det blive en Mulighed for Regjeringen, at den kan benytte denne Lov indtil 31te Mars 1882, idet den derved kan komme til at afgjøre et af Stridspunkterne paa en anden Maade end den, vi have tænkt os heri Thinget. Det er min Mening angaaende dette Punkt. Hvad de andre Punkter angaaer, skal jeg sige, at, naar jeg har nævnt Pantserfribet, har jeg aldeles ikke udtalt den Mening, at det burde ske, men kun at det, efter hvad vi have set før, var Noget, der kunde tænkes fra den nuværende Regjering's Side, at den vilde bygge det efter sit Ønske. Det er en meget stor Forskjel. Anderledes maa mine Ytringer desangaaende ikke med Rette opfattes, og enhver anden Udlæggelse af Laster og Hensigter hos mig med disse Udtalelser maa jeg ganske afvise. Altsaa, den midlertidige Finantslov har jeg anset for uheldig, og jeg har ønsket, at den skulde blive saa kortvarig som muligt, og det er en af Grundene, hvorfor jeg troede, at det netop i Mar særlig var magtpaaliggende, at vi kom til en Overenskomst om Finantsloven. Jeg skal ikke negte, at med Hensyn til den Opløsningspolitik, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) omtalte igaar, og som Conseilspresidenten nu tenker paa at bringe til Udførelse — ja, jeg veed ikke, om jeg efter hans Ytringer er berettiget til at kalde det en Opløsningspolitik, thi jeg tror, at han kun vilde indbrømme, at han for Dieblirket ansaa det for sin Pligt at bruge dette Middel, og naar man skulde tale om en Opløsningspolitik, tenker jeg mig mere, at der maa forudsættes gjentagne Opløsninger — med Hensyn til den har jeg den Overbevisning, at kunne Landstinget og Folkethinget ikke ved Folkethingets nuværende Sammensætning blive